

LAUREN ASHER

LOVE
REDESIGNED

LAKEFRONT MILJARDAIRS

Vertaald door Roos Griffioen

Amsterdam · Antwerpen

TRIGGER WARNING

Dit boek bevat thema's die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren. Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder.

*Aan degenen voor wie de taal der liefde vooral
bestaat uit het krijgen van complimenten.
Ik zal je 'praise kink' aan niemand verklappen
(en Julian Lopez ook niet).*

HOOFDSTUK EEN

Julian

Ik sta op het punt mijn geduld te verliezen en ik kan niemand anders de schuld geven dan de tergend langzaam rijdende automobilist voor me die het verkeer ophoudt op de enige weg naar de binnenstad.

De zon is twintig minuten geleden al ondergegaan en ik zie alleen het Californische nummerbord waar mijn koplampen op schijnen. Ik bedwing de neiging om het groot licht aan te zetten en hard op de claxon te duwen, hoewel ik het bijna niet kan laten wanneer de zwarte Mercedes-Benz even naar de zijkant van de weg slingert.

*Cálmate.*¹ Je hoeft nog maar een paar kilometer en dan ben je in de stad.

En hoewel ik in de verleiding kom om de auto in te halen zodat ik op tijd bij de talentenshow van mijn petekind ben, wil ik niet het risico lopen dat mijn nieuwe McLaren onder de modder komt

¹ Rustig aan.

te zitten door van de verharde weg af te gaan. Ik heb me al veel te lang op deze droomauto verheugd en wil niet dat hij na een week al smerig wordt.

Ik schrik van de ringtone van mijn telefoon en zie de naam van mijn neef op het schermpje. Ik haal diep adem voordat ik het knopje op mijn stuur indruk om het telefoontje aan te nemen.

‘Waar ben je verdomme?’ Het geluid van Rafaels boze gefluister klinkt door de auto.

‘Ik ben er over tien minuten.’

Een afkeurend gesnuif volgt. ‘De show begint over vijf minuten.’

‘Maak je geen zorgen. Ik ben er voordat Nico het podium op gaat.’

‘Ik denk niet dat dat gaat lukken aangezien hij in de openings-scène zit.’

*Mierda.*² ‘Dat wist ik niet.’

‘Sommige rollen zijn gewisseld omdat een paar kinderen de griep hebben gekregen. Dat heb ik je vanmorgen geappt.’ Hij doet geen moeite om zijn ergernis te verbergen.

Ik knijp in het met zacht leer beklede stuur. ‘De vergadering in Lake Aurora duurde langer dan verwacht.’

‘Natuurlijk.’

‘Het zal nu snel rustiger op de weg worden.’

‘Dat zal wel ja.’

Zijn boze stem maakt mijn irritatie alleen maar erger.

Voordat zijn vrouw twee jaar geleden een scheiding aanvraag vonden mensen Rafael de meest zorgeloze van de Lopez-mannen. Hij deed altijd zijn best om bij iedereen een lach op het gezicht te toveren.

Rafaels diepe zucht snijdt door de stilte. ‘Het is al goed. Nico zal het wel begrijpen.’

Mijn petekind mag dan heel volwassen zijn voor zijn acht jaar,

2 Shit.

maar zo volwassen nou ook weer niet. En na alles wat hij heeft meegemaakt met zijn gescheiden ouders weiger ik op de almaar groeiende lijst te komen van familieleden die hem hebben teleurgesteld.

‘Je moeder houdt een stoel voor je bezet, achter in de aula. Als je het haalt.’

‘Rafa, ik ben...’

Hij hangt op voordat hij de rest van mijn zin kan horen.

*Pendejo.*³

Rafa en ik zitten elkaar de laatste tijd nogal vaak dwars, wat vooral te wijten is aan zijn houding en mijn drukke agenda omdat ik het bouwbedrijf van mijn vader probeer te runnen. En terwijl ik mijn uiterste best doe om privé en werk in balans te houden – Lopez Luxury groeit harder dan mijn vader ooit had kunnen dromen – mislukt dat iedere keer.

Ik bekijk de smalle berm naast de weg. Die is modderig, maar begaanbaar genoeg om de auto voor me in te halen.

Stop met nadenken en doe het gewoon.

De rozenkrans die mijn moeder aan de achteruitkijkspiegel heeft gehangen danst op en neer als ik het stuur een draai geef en het gaspedaal intrap. De motor brult en de banden piepen.

Mijn hart klopt in mijn keel als de auto voor me naar rechts uitwijkt en mijn vluchtroute blokkeert.

Fuck. Fuck. Fuck!

De tijd lijkt plotseling sneller te gaan als we tegen elkaar aan botsen. Mijn koplamp breekt in stukjes en het metaal deukt in als de voorkant van mijn auto tegen de bumper van de auto voor me slaat. Ik word naar voren geslingerd en meteen weer naar achteren als mijn gordel op slot schiet.

Gelukkig vliegen de airbags niet open, maar mijn opluchting is

3 Lul.

van korte duur nu mijn laatste sprankje hoop om bij Nico's optreden te zijn in rook opgaat. Het enige wat me nog rest is de neiging om te schreeuwen naar de roekeloze automobilist voor me.

Tel tot tien. De herinnering aan mijn vaders stem trekt aan de onzichtbare draadjes die om mijn hart zijn gewikkeld tot de beklemming bijna niet meer te verdragen is. Ik zie hem duidelijk voor me, hoe hij me kalmeerde als ik weer een nachtmerrie had gehad en rustig met me in- en uitademde.

Ik had nooit gedacht dat ik vijftiwintig jaar later nog hetzelfde zou doen. Maar hier zit ik, met mijn ogen stijf dichtgeknepen mezelf te dwingen om mijn ademhalingen te tellen tot de pijn op mijn borst minder wordt en ik niet langer tril van woede.

Een vroege oktoberbries waait in mijn gezicht als ik naar de andere auto loop. De automobilist zit over het stuur gebogen en haar donkere, schouderlange haar verbergt haar gezicht.

Ik wil op het raam kloppen, maar een hoge stem uit de speakers van de auto houdt me tegen. 'Maak je geen zorgen! Ik ben onderweg!' Na twee pieptootjes hoor ik niets meer.

Door het snelle rijzen en dalen van haar rug zie ik dat de vrouw overstuur is.

'Hé.' Ik klop met mijn vuist tegen het raam. 'Gaat het?'

Ze steekt een trillende vinger op terwijl ze haar hoofd op het stuur laat liggen. 'Eén seconde.' Haar stem is onvast.

Mijn maag draait zich om. 'Heb je een ambulance nodig?'

'Nee! Het gaat prima!' Dan draait ze haar hoofd met een ruk mijn kant op.

*Vete a la chingada.*⁴

'Julian?' Mijn naam rolt in een hees gefluister over Dahlia Muñoz' roze lippen.

4 Dat meen je niet.

Het is jaren geleden dat ik Dahlia mijn naam heb horen zeggen met die zachte stem en het komt harder aan dan een sloophamer.

De laatste keer dat ik haar zag is acht jaar geleden, bij de doopviering van Nico, waar we waren als zijn peetouders. We zetten allebei een blij gezicht op voor onze familie, maar de spanning en de ongemakkelijke stiltes tussen ons verstikten me bijna. Al helemaal omdat we elkaar niet meer hadden gesproken sinds de begrafenis van mijn vader, anderhalf jaar eerder.

Ze bleef het hele jaar op Stanford, ook tijdens de zomervakantie, en ik gaf haar de ruimte omdat ik een lafaard was.

Een lafaard die compleet werd overrompeld toen ze met Oliver verscheen, haar nieuwe vriend en mijn ex-kamergenoot. Ik had niet gedacht dat ze vrienden zouden worden, laat staan een relatie zouden krijgen. Hoewel ik het had kunnen weten. Hij plaagde me destijds dat ik zo verliefd op haar was maar ondertussen keek hij zelf ook altijd op een bepaalde manier naar haar.

Sinds de doop zijn we er allebei heel goed in geslaagd elkaar te ontwijken – tót vanavond tenminste, nu ze met haar onaangekondigde bezoek alles verpest.

‘Dahlia.’ Ik voel een intense behoefte om te vluchten op het moment dat ze naar me kijkt.

Ik probeer er niet verbaasd uit te zien als ze de auto uit stapt met opgeheven hoofd, ondanks de mascara die over haar wangen loopt en het lichte trillen van haar kin. Dahlia heeft maar twee keer gehuild in de dertig jaar dat ik haar ken. Een keer toen ze haar arm brak omdat ze nog hoger in de boom wilde klimmen dan ik en bij de begrafenis van haar vader.

Net als de kracht van de maan die onherroepelijk voor eb en vloed zorgt, ben ik niet in staat om Dahlia’s aantrekkingskracht te weerstaan als ik haar van top tot teen bekijk.

Het witte T-shirt dat ze draagt staat mooi bij haar goudkleurige

huid en golvende bruine haar en haar spijkerbroek ziet er eerder modieus uit dan praktisch met die grote gapende gaten bij haar knieën. Haar ronde welvingen staan perfect in contrast met haar scherpe jukbeenderen en puntige kin: de beste combinatie van sensueel en zacht.

Mijn nek tintelt en als ik opkijk zie ik dat Dahlia haar rode, opgezwollen ogen op me richt. Haar uitgelopen make-up doet niets af aan haar schoonheid, maar bij het zien van de donkere kringen onder haar ogen flap ik er de verkeerde woorden uit.

‘Je gezicht is een puinhoop.’

*Pinche estúpido.*⁵ Anders dan mijn moeder en neef ben ik geen mensenmens en dat blijkt.

Dahlia’s gouden ringen glinsteren in het maanlicht terwijl ze fronsend over haar gezicht wrijft. ‘Er zat iets in mijn oog.’

‘In allebei je ogen?’ Ik sla mijn armen over elkaar en maak mezelf een beetje groter.

Ze strijkt over de binnenste hoekjes van haar ogen. ‘Een normaal persoon zou dat leugentje om bestwil negeren.’

‘Sinds wanneer doen wij normaal tegen elkaar?’

‘Het is nooit te laat om ermee te beginnen.’

Omdat ik groter ben moet ze haar hoofd een beetje naar achteren kantelen om me aan te kijken. Haar ogen, die de kleur hebben van walnoten, herinneren me aan de avonden lang geleden die we samen doorbrachten in de houtwerkplaats waarbij we uren discussieerden over de juiste beits voor mijn nieuwste meubelproject.

Die herinnering verdwijnt op het moment dat ik haar hoor snotteren.

‘Allergisch.’ Door haar defensieve toon en het optrekken van haar neus trekt mijn borst verraderlijk samen.

5 Fucking idioot.

Wat is hier verdomme aan de hand en hoe zorg ik dat het stopt?

Ik hou een neutrale uitdrukking op mijn gezicht hoewel mijn hart fel tegen mijn ribbenkast slaat. Ze kan mijn ernstige blik niet langer verdragen en zakt met een zucht tegen de zijkant van de auto.

Ik wil iets zeggen maar de woorden komen niet.

Het volgende moment gaat mijn telefoon. 'Shit!'

Haar wenkbrauwen schieten omhoog. 'Wat is het probleem?'

Jij. Altijd jij.

Gillende sirenes overstemmen mijn antwoord. Iedere spier in mijn lichaam spant zich aan als er ambulances en brandweerwagens de bocht om komen. Een brandweerauto leidt de veiligheidsbrigade, gevolgd door de sheriff, zijn mannen en de sleepwagen van Lake Wisteria.

Dit moet een grap zijn.

Dahlia vloekt terwijl ze naar de hemel kijkt. '*Dios, dame paciencia con mi mamá.*'⁶

Ik kijk haar aan. 'Had je háár aan de telefoon?'

'Helaas wel.'

Laat het maar aan Lake Wisteria over om een kleine botsing te veranderen in een bijeenkomst voor de hele buurt.

Het zijn niet de auto's waar ze zich zorgen over maken. Ze maken zich zorgen over háár.

Dahlia is meer dan de aartsvijand uit mijn jeugd. Ze is de 'Aardbeienprinses' van Lake Wisteria die terugkeert nadat ze al die jaren haar Californische droomleven heeft geleefd.

En jij bent de *cabrón*⁷ die haar bijna de greppel in heeft gereden.

Ik wrijf over mijn slapen, die bonzen als een gek.

'Denk je dat we nog kunnen ontsnappen voordat ze hier zijn?'

Dahlia's blik schiet van mij naar mijn auto.

⁶ God, geef me geduld met mijn moeder.

⁷ Klootzak.

‘Dit is allemaal jouw schuld.’ De woorden zijn mijn mond uit voordat ik het in de gaten heb.

Ik ben nog maar enkele minuten in de buurt van Dahlia en verval nu alweer in de slechte gewoonte om te praten zonder na te denken.

Zet die er maar bij op de lange lijst van redenen waarom ik haar beter kan vermijden.

Ze legt een hand op haar heup. ‘Mijn fout? We zouden niet in deze puinhoop zitten als je mij niet had afgesneden.’

‘Ik moest ergens op tijd zijn.’

Ze gooit haar armen in de lucht. ‘Nou, ik was...’

Normaal gesproken geniet ik van stilte maar de manier waarop Dahlia zwijgt bij het eerste teken van verzet frustrereert me.

Felle zwaailampen verspreiden een gloed van rode, blauwe en witte lichten op ons als een paar brandweermannen uit hun wagen springen om te zien wat er aan de hand is en twee ambulancebroeders vaststellen dat Dahlia en ik in orde zijn.

De oudere brandweerman geeft Dahlia een knuffel. ‘Je moeder deed net alsof je doodging.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Je weet hoe beschermend ze kan zijn.’

De man woelt even met zijn hand door Dahlia’s haar. ‘Ze bedoelt het goed.’

‘Het ligt eraan wat je onder “goed” verstaat.’ Dahlia trekt met een gefrustreerde uitdrukking op haar gezicht haar kleren recht.

‘Dahlia!’ Rosa springt uit de sleepwagen en rent naar haar dochter met een rozenkrans in één hand en een flesje heilig water in de andere. Mijn eigen moeder stapt aan de andere kant uit en komt naar me toe met een groepje mensen achter zich aan, waardoor ons auto-ongeluk een soort dorpsreünie wordt.

‘Mami.’ Dahlia kijkt naar de menigte die zich begint te vormen achter het afzetlint. ‘Heb je de hele buurt meegenomen?’

‘Niet zeuren nu. ‘*Que pasó?*’⁸ Rosa scant haar dochter van top tot teen voordat ze de dop van het flesje met heilig water draait.

Voor de eerste keer vanavond sprankelen Dahlia’s ogen feller dan de sterren aan de hemel. ‘Julian is met zijn auto tegen me aan gebotst.’

Het kleine krengh.

Rosa staart me aan alsof ik een enorm misdrijf heb gepleegd.

Ik bries als mijn moeder op me afkomt. ‘Julian? Zeg me alsjeblieft dat dat niet waar is.’

‘Ma.’

Ze grist het flesje met heilig water uit Rosa’s hand en slaat me ermee voordat ze me met het water besprenkelt. ‘Wat haal je je in je hoofd, om Dahlia van de weg af te rijden?’

‘Dat het jammer is dat het niet gelukt is.’

De brandweerman bedekt zijn mond om een lach te verbergen en veinst een hoestbui.

Dahlia’s blik dreigt een gat in mijn gezicht te branden. ‘Zeg me niet dat je al die jaren bezig was met het beramen van een plan om mij om te brengen en daar dan nog in te falen ook?’

‘Geloof me. Die fout maak ik niet nog een keer.’

Ze steekt haar middelvinger naar me op.

‘Dahlia Isabella Muñoz!’ Rosa trekt aan haar dochters hand terwijl mijn moeder fluister-schreeuwt: ‘Luis Julian Lopez junior!’

Mijn moeder gebruikt zelden – en alleen als ze héél boos is – mijn doopnaam dus ik kan me maar beter gedragen voordat de bom barst.

Dahlia en ik zuchten tegelijkertijd en onze blikken ontmoeten elkaar. Al mijn gedachten verdwijnen naar de achtergrond, op één na.

8 Wat is er gebeurd?

Zij.

De sheriff komt bij ons aan op de plaats van het ongeluk en voorkomt dat ik mezelf nog meer te schande zet. Gelukkig blijft de agent die een gruwelijke hekel aan me heeft uit de buurt, wat een zegen is gezien mijn pech vandaag.

Dahlia kennende zou ze nog vrienden met hem worden alleen om mij dwars te zitten.

De oudere sheriff trekt Dahlia in een snelle berenknuffel. ‘En, wat is er nou precies gebeurd hier?’

‘Je moet Julian arresteren voor poging tot moord.’ Dahlia’s gemene grijns doet een gillend alarm afgaan in mijn hoofd. De herinneringen die ik al jarenlang probeer te vergeten doemen op in mijn gedachten. Ze flitsen voorbij als scènes uit een enge film.

Hoe de grijns op haar gezicht groeide als ik kwaad werd en voor mijn beurt sprak.

Haar sprankelende ogen die naar me opkeken toen we – nee, toen ik ons stijfjes over de dansvloer leidde op haar *quinceañera*.⁹

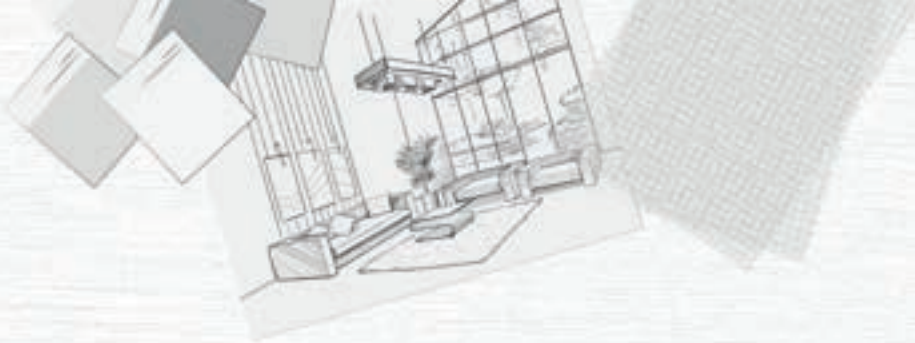
Hoe zij – de beste leerling van ons jaar – op dezelfde manier keek tijdens haar speech toen we ons diploma kregen en ze mij – de op één na beste leerling – bedankte voor hoe ik haar gedurende al die jaren op school had uitgedaagd.

Het is bijna sneu hoe één glimlach van haar de ontelbare herinneringen kan doen oplaaien die ik allemaal veel beter in het verleden kan laten, samen met de gevoelens die ik ooit voor haar had.

De waarheid is dat ik niet weet waarom Dahlia Muñoz terug is, maar het kan niets goeds te betekenen hebben.

Helemaal niets goeds.

9 Viering van het vijftiende levensjaar van een meisje.

HOOFDSTUK TWEE

Dahlia

Als ik had geweten dat mijn terugkeer naar Lake Wisteria een paniekaanval, een auto-ongeluk en een sleepwagen vol lokale bewoners inhield was ik in San Francisco gebleven. Blijkbaar kende mijn plan om voor mijn problemen te vluchten een paar hindernissen, te beginnen met de man die het grootste deel van zijn leven zijn best had gedaan het mij zo moeilijk mogelijk te maken.

De felle lichten van de ambulance knipperen over Julians gebruinde en hoekige gezicht en terwijl hij met de sheriff praat valt er een rode gloed over hem als een soort duivelse lichtkrans.

Ik heb de afgelopen jaren zó mijn best gedaan om Julian te vermijden dat ik niet heb gezien hoe volwassen hij inmiddels is geworden.

Niet gezien? Genegeerd bedoel je.

De rode knipperlichten trekken mijn blik naar zijn scherpe kaaklijn, zijn zachte lippen en het lichte stoppelbaardje dat zich begint te vormen.

Gezien mijn oog voor dure kleding en mijn neus voor echt

Italiaans leer weet ik dat Julians outfit makkelijk tienduizend dollar heeft gekost, wat op zichzelf schokkend is. Maar ondanks zijn onberispelijke pak, perfect gestylede donkere haar en chique instappers zie ik hier en daar toch kleine stukjes van de stoere Julian die ik vroeger kende ertussendoor piepen.

Het kleine deukje in zijn neus nadat ik die per ongeluk had gebroken met mijn elleboog.

Een dun, licht litteken op zijn wang, van die keer dat we het een goed idee vonden om te kijken wie er het hoogst kon springen vanaf de schommel.

Het stevige opeendrukken van zijn lippen als iemand tegen hem praat – een gewoonte waar hij mee begon toen we nog kinderen waren – om zichzelf ervan te weerhouden voor zijn beurt te spreken.

Alsof hij voelt dat ik naar hem kijk schiet Julians blik naar mij. De afkeuring in zijn diepbruine ogen zou me meer dan wat ook moeten irriteren, maar het kippenvel dat ik over mijn hele lichaam voel heeft het tegenovergestelde effect.

Een vlaag van noodzakelijke zelfbescherming overvalt me en ik kijk weg en luister naar de bemoeizuchtige opmerkingen van mijn moeder en zijn moeder, Josefina. De twee beste vriendinnen hebben allebei bruin haar en bruine ogen maar de verschillen in lengte, gezicht en persoonlijkheid maken ze toch heel anders.

Hoewel onze moeders beste vriendinnen zijn geworden toen ze opgroeiden in Mexico zijn Julian en ik dat duidelijk niet. We zijn hooguit familievrienden, maar ook jeugdvijanden die van alles een wedstrijd maken.

‘Je bent afgevallen. Weet je zeker dat je genoeg eet?’ Mam knijpt in mijn wangen met een donkere, gefronste wenkbrauw. ‘Wat denk jij?’ Ze draait me naar Josefina.

Haar zure uitdrukking bevestigt mijn moeders observatie. ‘Niets wat een goede maaltijd niet op kan lossen. Je weet het: *panza llena...*’

‘*Corazón contento*,’¹⁰ maakt mijn moeder haar zin af.

Jammer dat een goede maaltijd alleen mijn lege maag vult en niet mijn lege hart.

Mam inspecteert mijn schouderlange haar. ‘*Y qué pasó con tu pelo?*’¹¹

‘Ik heb het laten knippen.’

‘Maar waarom?’ jammert ze.

Het enige wat ik kan opbrengen is een lange, overdreven zucht.

‘Ik vind het mooi, vooral omdat ik weet waarom je het hebt gedaan.’ Josefina knipoogt naar me.

Een bezoek aan de kapper was het advies voor mijn liefdesverdriet, samen met een doosje Zolofit om de tranen te trotseren.

Mam pakt mijn schouders vast terwijl ze me van top tot teen bekijkt. ‘Ik ben blij dat je thuis bent. De rest bespreken we later wel.’

‘Ik ben ook blij.’ Mijn stem breekt. Ik wilde niets liever dan mijn moeders omhelzing en haar onvoorwaardelijke vertrouwen dat een beetje VapoRub alles zou genezen, inclusief een gebroken hart.

Dan legt Josefina haar handen op mijn schouders en geeft me een kneepje. ‘Maak je niet druk. We gaan allemaal voor je zorgen, te beginnen met mijn overheerlijke *pozole*.’

Mijn moeder maakt zich altijd zorgen maar Josefina is een probleemoplosser, net als haar zoon.

Had Julian haar empathische vermogen ook maar geërfd.

De sheriff onderbreekt onze reünie door zijn keel te schrapen. ‘Dahlia?’

‘Ja?’

‘Julian wil dit niet aan de verzekering opgeven maar alles zelf betalen.’

¹⁰ Volle maag, tevreden hart.

¹¹ En wat is er met je haar gebeurd?

‘Dus hij krijgt geen boete of een taakstraf omdat hij me heeft aangereden?’

De sheriff grinnikt. ‘Wil je dat?’

‘Alleen als je me kunt beloven dat hij urenlang afval moet opruimen langs de weg.’ Ik knip met mijn vingers. ‘Nee. Dagenlang.’
‘Mija,’¹² zegt mam waarschuwend als Josefina moet lachen.

‘Hoe moet hij anders zijn lesje leren? Er had iets vreselijks kunnen gebeuren.’

De sheriff schenkt me een licht beschuldigende blik. ‘Om eerlijk te zijn had je je auto aan de kant van de weg moeten zetten in plaats van door te rijden.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Aan de kant zetten?’

‘Julian heeft alles al uitgelegd. Als je ooit nog eens problemen hebt met de motor, zet de auto dan aan de kant en bel de wegenwacht.’

Waarom zou Julian Lopez een verhaal uit zijn duim zuigen in plaats van aan de sheriff te vertellen dat ik het te druk had met huilen om goed te rijden?

Misschien omdat hij me er later mee wil chanteren.

Mijn moeder knijpt in mijn hand en de spanning in mijn spieren ebt weg. ‘Dat zal ik doen.’

De sheriff tikt met zijn vingers tegen zijn hoed als afscheidsgroet. ‘Nu alles geregeld is kan ik er maar beter voor zorgen dat iedereen weer in de aula van de school zit voor de talentenshow. Sommige van deze mensen zouden al in bed moeten liggen voordat hun medicijnen om tien uur beginnen te werken.’ Hij fluit en roept naar de mannen bij de sleepwagen. ‘We gaan opruimen!’

‘Wij rijden wel met onze kinderen mee.’ Josefina wuift de sheriff weg.

De agenten gebaren naar de menigte dat ze weer kunnen gaan en de families Lopez en Nuñez blijven achter.

12 Mijn dochter.

‘Over welke talentenshow heeft hij het?’ vraag ik.

‘De show die de basisschool ieder jaar in de herfst organiseert.’ Josefina geeft het flesje met heilig water terug aan mijn moeder. ‘Het zou trouwens erg leuk zijn als je met ons meegaat! Nico zou het ook leuk vinden om je te zien en dan kunnen we daarna met z’n allen gaan eten.’

Mijn keel wordt droog. Hoe graag ik mijn petekind ook wil zien en hem een enorme knuffel wil geven, uit eten met degenen die me het beste kennen klinkt als een paniek veroorzakende situatie die ik vanavond liever vermijd.

‘Ik denk dat Dahlia nogal moe is,’ zegt Julian op die verveelde manier van hem.

Of ik zie er net zo klote uit als ik me voel, of Julian wil me daar niet hebben.

Ik denk het laatste.

Ik overweeg om toch naar de talentenshow te gaan om hem het tegendeel te bewijzen maar dan denk ik aan wat dat nog meer betekent.

Ben ik klaar om iedereen te zien?

Nope. Absoluut niet. Het was al een opluchting dat er vanavond geen welkomstfeestje voor me was georganiseerd, dus ik kan het lot beter niet tarten.

Na twee jaar zal ik uiteindelijk iedereen een keer onder ogen moeten komen, maar niet vandaag.

‘Julian heeft gelijk.’ De woorden glippen als dolken over mijn tong en de klootzak heeft het lef om zijn rug te rechten bij mijn bekentenis. ‘Ik ben nogal geschrokken en na een hele dag rijden wil ik eigenlijk alleen maar slapen.’

‘O.’ Josefina’s glimlach sterft weg en haar zoon kijkt me nors aan.

‘En als Julian je nou eens naar huis brengt op weg naar de school? Dan rijden Josefina en ik er met jouw auto heen,’ suggereert mijn moeder.

De spiertjes in mijn rechteroog trekken. Als deze vrouw me niet had opgevoed zou ik nooit meer tegen haar praten. Ze weet donders goed dat Julian mijn aartsvijand is, net zoals ze weet dat mijn nachtelijke snack *pan dulce* is.

‘Maar...’ Mijn protest zwakt af als mijn moeder me indringend aankijkt. ‘Goed dan.’

Julians ogen vernauwen zich als hij zijn sleutels pakt. ‘Dan gaan we. Ik wil Nico’s optreden niet missen.’

Josefina’s vingers vliegen over het schermje van haar telefoon. ‘Geen zorgen. Ik app nu naar de directeur en vraag of ze Nico later op kunnen laten komen.’

Met een ruk kijkt Julian naar zijn moeder. ‘En dat had je niet kunnen regelen vóórdat ik een ongeluk kreeg omdat ik zo’n haast had om er op tijd te zijn?’

Zijn moeder haalt haar schouders op terwijl ze typt. ‘Je hebt het niet gevraagd.’

Ik bijt op mijn tong om mijn lach in te houden. Ik weet zeker dat Julian nog liever zou sterven dan iemand om hulp vragen, inclusief zijn moeder. Het is een chronische aandoening die hij geërfd heeft van zijn vader.

Ik pak mijn tas uit mijn moeders handen en geef haar en Josefina een zoen voordat ik naar Julians auto loop. De auto lijkt op een ruimteschip met zijn scherpe lijnen en chroomkleurige details. Hij zal ook wel als een ruimteschip over de weg vliegen als je een beetje gas geeft.

Ik kan bijna niet geloven dat de man die eerst vond dat het kopen van een videogame een luxe was nu een miljardair is en eigenaar van een McLaren. Mijn moeder is ervan overtuigd dat het Julian nooit om het geld te doen is geweest, maar ik weet zeker dat hij last heeft van een onuitstaanbaar ego en een godcomplex.

Hoewel mijn eigen bedrijf voor binnenhuisarchitectuur en mijn

renovatie-tv-programma een groot succes zijn, vond Julian een gat in de markt nadat hij samen met zijn geniale neef en programmeur Rafa, toen ze nog maar drieëntwintig en vijfentwintig jaar oud waren, het bedrijf Dwelling opzette, de populairste zoekmachine voor vastgoed die er bestaat.

Het idee begon misschien als de zoveelste rare, onsuccesvolle poging van Rafa om een app te creëren, maar het ontwikkelde zich tot een miljardenorganisatie met aandeelhouders en een raad van commissarissen, waardoor de Lopez-neven een plekje veroverden op de beroemde 30 Under 30-lijst van *Forbes*.

Julian en ik reiken tegelijkertijd naar de passagiersdeur van de auto en zijn vingers strijken over de rug van mijn hand. Een vonkje van herkenning komt fladderend tot leven.

De geur van zijn aftershave – fris en duur – dringt mijn neus binnen. Het kietelt en ik moet niezen. Ik wankel en mijn billen raken Julians voorkant.

O god.

Hij trekt met een ruk de deur open. *‘Salud.’*¹³

‘Wat een heer,’ antwoord ik droogjes.

Zijn grip op de deurgreep verstrakt tot de gouden huid van zijn vingers wit wordt. ‘We willen niet dat je moeder denkt dat ik niet hoffelijk ben.’

‘Daar hoef je niet zo’n moeite voor te doen. Ze denkt dat je de eerste persoon na Jezus was die over water liep.’

Zijn diepe lach, zacht en nauwelijks hoorbaar door de wind, heeft een onacceptabele invloed op het ritme van mijn hart.

Ik laat me op de rijdersstoel vallen en stoot mijn elleboog tegen de versnellingspook omdat ik Julian niet wil aanraken en mijn gezicht vertrekt van de pijn.

13 Alsjeblieft.

‘*Nos vemos allá,*’¹⁴ roept mijn moeder voordat ze de weg op schiet terwijl ‘Mi Primer Millón’ door de luidsprekers klinkt, een van mijn vaders favoriete nummers.

Ik zak weg in de zachte leren zitting zodra Julian de deur aan mijn kant sluit. Door de klap rammelt er iets bij de motorkap; hij loopt om de auto en knielt.

Hij bekijkt de bumper – een eeuwigheid lang – waarna hij in de auto stapt met een gezicht als een onweerswolk en een stijve, gespannen houding. We zwijgen allebei als hij met zijn voet het gaspedaal indrukt en de weg op rijdt.

Vroeger zou ik dit soort stiltes vullen met vragen om hem te irriteren, maar deze avond hou ik me in.

Weer een manier waarop je bent veranderd door Oliver en zijn familie.

De stilte is oorverdovend als we langzaam langs mijn auto rijden en ik de schade van de botsing bekijk. Los van een ingedeukte bumper en een achterlicht dat van zijn plek is geslagen lijkt de auto nog best in orde.

Je therapeut zou trots op je zijn omdat je op de positieve dingen let.

Nadat duidelijk werd dat ik de aanbetaling van onze trouwlocatie niet terug zou krijgen en mijn nieuwe manager me vandaag informeerde dat de media op de hoogte was van mijn stukgelopen verloving kan ik wel wat positiviteit gebruiken.

‘Je bent veel te stil.’ Julians ruwe stem doorbreekt enkele minuten later mijn gedachtestroom.

Ik druk mijn nagels stevig in mijn handpalmen. ‘Ik dacht dat je daar wel blij mee zou zijn na al die keren dat je me hebt gesmeekt om te stoppen met praten.’

Hierop zwijgt hij, maar het duurt slechts een minuut voordat hij wéér iets zegt.

14 We zien jullie daar.

‘Je wist altijd wel hoe je een grootse entree moest maken.’ Zijn blik is gefixeerd op de weg voor hem.

Misschien heb ik toch mijn hoofd gestoten want ik denk dat ik hallucineer. Julian probeerde zojuist twee keer een gesprek met me aan te knopen, zonder dat hij onder invloed is van alcohol of van zijn moeder.

Ik zak dieper weg in de stoel. ‘Geloof het of niet, ik wilde me eigenlijk een tijdje gedeisd houden.’

‘Dat is onmogelijk.’

Na vanavond ben ik bang dat hij gelijk heeft. Als ik iedereen de komende paar weken zou kunnen vermijden om eerst zelf weer langzaam op te krabbelen zou dat een wonder zijn.

‘Het is niet dat ik geniet van al die aandacht.’ Het enige wat ik wil is ergens in een hoekje verdwijnen en doen alsof mijn leven in Californië niet van ellende in elkaar stort.

‘Zegt de vrouw die haar eigen tv-programma heeft en producten van haar eigen merk heeft staan in winkels door heel Amerika.’ Zijn greep om het stuur wordt ietsje lossler.

Ik doe alsof ik naar adem hap. ‘Julian Lopez, ben je stiekem fan van mijn tv-programma?’

Er is nog steeds niks af te lezen aan de uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik kan mijn tijd wel beter besteden.’

Au. ‘Ja, al die avonden die je met je moeder doorbrengt vergen natuurlijk een groot deel van je tijd.’

Wat het ook was waardoor Julian een poging deed om met me te praten, het is nu verdwenen door mijn vinnige opmerking.

Een paar minuten later rijden we een bord voorbij met WELKOM IN LAKE WISTERIA, helemaal in het thema van het welbekende Aardbeien Festival. Eronder staat in een kleiner lettertype: GEBORTEPLAATS VAN DAHLIA MUÑOZ, BEROEMDE BINNENHUISARCHITECT EN REALITY-TV-STER.

Met een kreun laat ik mijn hoofd in mijn handen vallen.

Me gedeisd houden gaat 'm dus niet worden.

De neonletters op het uithangbord van Early Bird Diner schitteren als de Poolster en leiden me naar huis als we de bocht naar de hoofdstraat nemen. Van het vrolijke herfsttafereel in het midden van het marktplein tot de banners aan de lantaarnpalen die het Oogstfeest in november aankondigen: alles aan Lake Wisteria voelt warm en verwelkomend.

Het is begrijpelijk waarom ons kleine dorpje steeds populairder is geworden bij toeristen die in de zomer ons strand bezoeken en bij rijke mensen uit Chicago die een weekendje weg willen. De unieke victoriaanse bouwstijl en de kustlijn voeren je zo naar de achttiende eeuw en onze slechte telefoon- en internetverbinding doen daar nog een schepje bovenop.

Nu ik twee jaar ben weg geweest zou ik enorm blij moeten zijn en me nostalgisch moeten voelen, helemaal met al die halloweenversieringen. Maar mijn lichaam is compleet uitgeput als we de grote pompoenen, de gigantische aardbeienfontein die verlicht wordt door oranje en paarse spots en het park waar mijn vader mij en mijn zus altijd mee naartoe nam, voorbijrijden.

Julian slaat links af, weg van de gemoderniseerde hoofdstraat. Het allerzuidelijkste deel van de stad, waar onze families opgroeiden, heeft geen miljoenenvilla's en elitaire privéscholen zoals de rest van het zuiden, of moderne gebouwen en voorzieningen zoals in de hoofdstraat en de oostelijke wijken. We hebben ook geen rijke geschiedenis zoals het noordelijke district. Maar wat we wél hebben is de beste pizzatent van het stadje. En wie heeft er een chic landhuis of een duur appartement met fitnessruimte nodig als ik hier een pizza kan laten bezorgen in minder dan tien minuten?

Het laatste stoplicht voordat we bij mijn huis zijn springt van geel naar rood. Terwijl de seconden voorbij tikken, voel ik hoe hoog de spanning is tussen Julian en mij.

Ooit waren we goede vrienden en daagden we elkaar op een leuke manier uit. Toen kwam de puberteit in de eerste jaren van de middelbare school en een nieuwe rivaliteit was geboren, gedreven door hormonen en onvolwassenheid.

Nu zijn we alleen nog maar vreemden.

Een onzichtbare hand wikkelt zich om mijn keel en knijpt tot ik geen adem meer krijg. Ik worstel tegen de zwaartekracht die me dreigt te verslinden, maar het mislukt terwijl ik kijk naar de eerste man die mijn hart brak. Het kostte hem negentien jaar om mijn hart te verdienen en maar zes woorden om het kapot te maken.

En ik ben niet van plan om dat ooit te vergeten.